

Հովհաննես Թումանյան

Նոր տարի

Դու էլ արի,
Նորեկ տարի,
Գըլխիս վերից
Անցի, գընա,

Ինչպես մի օր
Թեթևասահ,
Որ արևի
Վառ ժրպիտով,
Հողմ ու շանթի

Սառն աղմուկով
Անց է կենում
Ծաղկի վըրից.
Իսկ նա հովտում,
Իր հուսալից

Աչքը վերև,
Փոքրիկ, չընչին,
Ցնծում է կամ
Մոտ է վերջին:
Ես էլ էնպես,

Նորեկ տարի,
Մի խոտ, մի բույս,
Ո՛չ ավելի:

Մի երկիր է
Տվել մեզ կյանք,

Մի երկինք է
Պահել իր տակ,
Եվ գեղեցիկ,
Փարթամ, հրապարտ
Մի խոտ, ծաղիկ,

Կամ թե մի մարդ...
Մենակ իրար
Չենք հասկանում,
Բայց ապրում ենք
Մի սահմանում,

Մի ճամփով էլ
Պիտի գրնանք,
Կրրկին ձուլվենք
Մի հող դառնանք,
Անհետ, անտես

Կորչենք, ինչպես
Ջուկ հրնչյուններ
Մի մեծ երգի,—
Լուկ հյուլեներ
Տիեզերքի:

1894